

ת"פ 12493/02/23 - מדינת ישראל נגד מאגד לימון

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 12493-02-23 מדינת ישראל נ' לימון(עציר)

לפני:

כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה:

מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם:

מאגד לימון

בשם המאשימה:

עו"ד שני מלול

בשם הנאשם:

עו"ד מואנס יונס

מִרְדֵּן

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; נשיאת תחמושת, לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. הנאשם - תושב האזור שאיננו מחזיק בהיתרי כניסה או שהייה בישראל, נמצא ביום 3.2.23 בשעות הצהריים כשהוא נוסע ברכב בכביש 57 בסמוך לכפר יונה בכיוון מזרח. באותה עת החזיק הנאשם על גופו כדורי תחמושת מסוגים שונים: כדור "חי" בקוטר 9 מ"מ, כדור "חי" בקוטר 5.56 מ"מ, כדור "חי" בקוטר 0.22 אינץ', שמונה כדורים מאולתרים בקוטר 9 מ"מ משולבים בעלי כיסוי כחול המשמשים לאימוני ירי. כן החזיק הנאשם בתיקו במחסנית (ריקה) המיועדת לכדורים בקוטר 5.56 מ"מ. באותן הנסיבות ביקש הנאשם מהשופט שערך עליו חיפוש להתעלם ממה שמצא, ולהתנהג כאילו לא ראה דבר.

2. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 10-20 חודשי מאסר בפועל. היא עמדה על מגוון הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם: כניסתו לשטח המדינה מבלי שנבדק ואושר ע"י כוחות הביטחון, ומסוכנות לציבור. לדבריה,

עמוד 1

כניסתו לא נועדה לצורכי פרנסה, וממילא גרסה זו לא נתמכה בגרסאותיהם של האחרים ששהו אתו ברכב (אשר שוחררו מבלי שהוגש בעניינם כתב אישום). שהייתו של הנאשם בארץ בזמנים טרופים אלה בהם מתרחשים פיגועים, קל וחומר בהחזיקו תחמושת "חיה", מבססת חומרה רבה, ועל כך יש להוסיף את התנהגותו כשנעצר וניסה לשכנע את השוטר להתעלם ממעשיו. את טענותיה תמכה ב"כ המאשימה בפסקי דין מהם ביקשה ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת. באשר לעונש המתאים זקפה לזכותו של הנאשם את גילו הצעיר (יליד 1998), היעדר הרשעות קודמות והודייתו במיוחס לו כבר בתחילת ההליך. מכאן, ביקשה לגזור את עונשו בקרבה לתחתית המתחם, לשנת מאסר בפועל, מאסר מרתיע על-תנאי וקנס כספי.

3. ב"כ הנאשם הציג לבית המשפט את הנחיית פרקליט המדינה מס' 9.16 - מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני חבלה, מעודכנת ליום 13.2.22 (ענ/1, להלן: הנחיית פרקליט המדינה), ממנה עולה כי "מתחם המוצא" לנשיאת תחמושת (לפי ההנחיה): "6 חודשי מאסר בעבודות שירות עד 8 חודשי מאסר בפועל (מובן שכשמדובר בתחמושת בכמות גדולה יהיה מקום לחרוג לחומרה ממתחם זה)". אף הוא הגיש מספר פסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, וביקש להבחין בין נסיבותיהם המחמירות של פסקי הדין שהגישה המאשימה, לבין עניינו של הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, המדובר במי שנכנס לישראל לצורכי פרנסה, והיה בדרכו בחזרה לביתו לאחר העבודה. הנאשם לקח אחריות על מעשיו כבר בחקירתו, כשסיפר כי מצא את התחמושת במהלך יום העבודה, התכוון להשליך אותה, ומחמת שיכחה לא עשה זאת. לטענת ההגנה, העבירות בהן הורשע הנאשם מצדיקות - כשהן בנפרד, קביעת מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר צופה פני עתיד. שילובן של העבירות מבסס מתחם עונש שתחילתו לכל היותר במאסר קצר, וחלקו העליון במספר חודשי מאסר. הנאשם בחור צעיר, ללא הרשעות קודמות, הודה במיוחס לו כאמור כבר בחקירתו. מכאן, ביקש להסתפק בתקופה בה הנאשם נתון במעצר מיום האירוע.

הנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו, והדגיש כי מדובר במעורבותו היחידה בפלילים. "הדבר הזה חינך אותי. אני לא אכנס בלי אישורים בחיים למדינת ישראל. אני אעבוד ב-50 ליומ ולא אכנס בלי אישור. אני לא אכנס לדברים האלה שוב".

דין

4. נוסף על הפגיעה המובנית ביכולתן של הרשויות לברור את הבאים בשערי הארץ, פגע הנאשם בביטחונם של תושבי המדינה כשנשא בכליו תחמושת מסוגים שונים, וכן מחסנית. אם לא די בכך, הוא אף ניסה לשבש את החקירה בעניינו. מקובלת עליו טענתה של ב"כ המאשימה, לפיה הנאשם לא ביסס בראיות את גרסתו לפיה נכנס לישראל לצורכי פרנסה. כן מצאתי לזקוף לחומרה את הזמנים בהם אנו מצויים - תקופה מרובת פיגועים ואירועים ביטחוניים, כשמעשיו של הנאשם מלמדים על מסוכנות הנשקפת ממנו. בצד זאת, ברי כי כל מקרה נבחן לגופו. כמות התחמושת שנתפסה מועטה ביותר, כדורים בודדים, שלושה מהם "חיים", שמונה כדורי אימון, ומחסנית ריקה שמתאימה לאחד הכדורים. מידת חומרתן של העבירות ועוצמת הסיכון שנשקף מהנאשם תיקבענה בהתאם.

5. פסקי הדין שהגישו הצדדים עוסקים באירועים חמורים במידה ניכרת מענייננו. כפי שנראה להלן, עתירתה העונשית של המאשימה מחמירה ממדיניות הענישה הנוהגת, ואפילו מהנחיית פרקליט המדינה.

ת"פ (עכו) 3256-09-21 מדינת ישראל נ' סואעד (15.3.22), הוגש ע"י המאשימה. החזקת רימון הלב בבית. נקבע מתחם בין 9-20 חודשי מאסר, והנאשם - צעיר ללא הרשעות קודמות, אשר הודה במיוחס לו, נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל. ביחס לפסק דין זה הפנה ב"כ הנאשם להנחיית פרקליט המדינה, ממנה עולה כי "מתחם המוצא" בגין החזקת רימון הלב מחמירה יותר מזו שנוגעת לנשיאת תחמושת.

ת"פ (רמלה) 13478-06-19 מדינת ישראל נ' אלשמאלי (28.1.21), בצירוף עפ"ג (מרכז-לוד) 30632-03-21 (19.9.21, טרם פורסם). הוגש ע"י המאשימה. החזקת נשק והחזקת תחמושת. על רקע סכסוך בין שתי משפחות ניגשו הנאשמים לבית עלמין הסמוך לביתם, ונטלו נשק מאולתר דמוי רובה סער מסוג 16M ובתוכם מחסנית טעונה שהכילה 30 כדורים, וכן מחסנית נוספת שהכילה 27 כדורים. אחרים החלו לירות לעבר הנאשמים, אשר נמלטו מהמקום כשהם מחזיקים באמל"ח. במהלך הימלטותם השליך אחד מהם את הנשק, ואילו האחר המשיך להחזיק במחסנית. במהלך האירוע נפצעו הנאשמים ונזקקו לטיפול רפואי ולאשפוז למשך מספר ימים. נקבע מתחם עונש בין 8-18 חודשי מאסר, והנאשמים נדונו ל-11 חודשי מאסר בפועל. ערעורי המדינה והנאשמים נדחו בהסכמה, תוך שבית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש שנקבע מקל ואינו מבטא נכונה את מדיניות הענישה, בנותנו משקל יתר לפציעתם של הנאשמים ולטענתם בדבר הגנה עצמית.

ת"פ (פ"ת) 46659-09-20 מדינת ישראל נ' אלסעדי (22.12.20, לא פורסם), בצירוף עפ"ג (מרכז-לוד) 12781-02-21 אלסעדי נ' מדינת ישראל (18.4.21, לא פורסם). הוגש ע"י ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם גם יחד. הנאשם הורשע בכניסה לישראל שלא כדין ובנשיאה של 9,900 כדורי תחמושת בקוטר 5.56 מ"מ. המדובר בעשרה ארגזי תחמושת צבאיים המכילים 990 כדורים כל אחד, אותם רכש הנאשם בתמורה לתשלום סך של 38,000 ₪. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר את עונשו של הנאשם ל-18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם והעמיד את עונש המאסר בפועל על 15 חודשים, בעיקר לנוכח טענה לאכיפה בררנית ביחס לזה שהסיע את הנאשם.

ת"פ (נצרת) 41041-07-21 מדינת ישראל נ' אמארה (9.2.22). הוגש ע"י ב"כ הנאשם. נשיאת תחמושת - 4,597 כדורים מסוגים שונים, אותם קיבל הנאשם מחייל. כן הורשע הנאשם בקבלת נכסים שהושגו בפשע ובנהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. מתחם העונש נקבע בין 10-30 חודשי מאסר בפועל, והנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ (ירושלים) 29052-11-20 מדינת ישראל נ' דאנע (16.11.22). הוגש ע"י ב"כ הנאשם. החזקת תחמושת - 34 כדורים בקוטר 5.56 מ"מ בתוך גרב שנמצא בתיק אותו נשא הנאשם על גבו עת עבר במחסום שועפט בירושלים. נקבע מתחם עונש בין מאסר על-תנאי לבין 5 חודשי מאסר, והנאשם נדון למאסר על-תנאי, צו מבחן, של"צ, קנס והתחייבות. ב"כ הנאשם הפנה אף לפסיקה שנזכרה בגזר הדין.

6. עיון בפסקי הדין שהגישו הצדדים, מלמד כאמור כי אין הלימה בין מדיניות הענישה הנוהגת והנחיית פרקליט המדינה, לבין עמדתה של המאשימה. בענייננו אין מדובר במי שהחזיק נשק, או במי שנשא כמויות אדירות של תחמושת, כפי חלק מפסקי הדין שהוצגו. מנגד, שילוב העבירות שביצע הנאשם, בתקופה הביטחונית הרגישה בה אנו מצויים, מחייב השתת ענישה הולמת, תוך התחשבות, בין השאר, במגמת ההחמרה העקבית המתחייבת על פי הוראת המחוקק ופסיקת

בית המשפט העליון. ראו ע"פ 6383/21 עידן קריף נ' מדינת ישראל (13.2.22, פסקה 3):

לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנוכח להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושיאיתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים. התופעות של עסקאות בנשק, הובלתו ונשיאתו, מאיימות לא רק על שלמות הגוף של הציבור, אלא גם על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. אקדח שיוזר "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה. לא פעם נקבע כי יש להחמיר בענישה בגין עבירות נשק, ולהעניק משקל מרכזי לשיקול של הרתעת הכלל (ע"פ 1768/14 גנאיים נ' מדינת ישראל פסקה 11 (22.7.2014); ע"פ 3138/11 הייבי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.3.2012)).

7. על רקע השיקולים עליהם עמדתי, תוך התחשבות במדיניות הענישה, אני קובע את מתחם העונש בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 8 חודשים.

בגזירת העונש בתוך המתחם התחשבתי בגילו הצעיר של הנאשם, בכך שמדובר במעורבותו היחידה בפלילים, ובהודייתו בשלב מוקדם מאוד של ההליך. מכאן, החלטתי לקבוע את עונשו בתחתית המתחם. בהתחשב בכך שהנאשם נכנס לראשונה בחייו אל בין כותלי בית האסורים ובתקופת מאסרו, החלטתי להסתפק ברכיב כספי צופה פני עתיד.

אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 3.2.23.

ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה על חוק הכניסה עמוד 4

לישראל או עבירה הקשורה בנשק או בתחמושת או החזקת סכין שלא כדין.

ג. הנאשם ייתן התחייבות בסך 1,500 לבל יעבור במשך 3 שנים עבירה על חוק הכניסה לישראל, או עבירה הקשורה בנשק או בתחמושת או החזקת סכין שלא כדין. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפניי, שאם לא כן ירצה מאסר בן 5 ימים. ההתחייבות תיכנס לתוקף במועד שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח אדר תשפ"ג, 21 מרץ 2023, במעמד הצדדים.